

Europas motsvarighet till Guantanamo - Turkiet

Turkiet, ett semesterparadis för många svenskar men bakom fina sandstränder så pågår ett systematiskt förtryck av stora delar av befolkningen, det handlar om kurderna men även andra minoritetsgrupper som lever i området.

Situationen för kurderna är obeskrivligt svår, inte bara i Turkiet, utan de utsätts för förtryck och förföljelse i hela mellanöstern. I den svenska politiska kontexten, så har de internationella frågorna tappat i fokus och intresse. Både svensk politik och medias roll i de internationella frågorna är både skrämmande, förvånande och anmärkningsvärd. Så har det varit från regeringen i frågan om folkmordet på den palestinska befolkningen och så är det med situationen för de drygt 30 miljoner kurder som lever och verkar i mellanöstern. Det är helt tyst. Detta trots att Sverige har den största delen av den kurdiska diasporan. För de turkar som vill ha en förändring, är även det förenat med stor fara och risk för att fängslas och utsättas för brutala metoder.

Jag har vid flera tillfällen deltagit resor och delegationer tillsammans med framstående politiker och advokater från exempelvis såväl EU-parlamentet och spanska senaten. Vi har varit i flera delar av Turkiet och Kurdistan och träffat ett flertal organisationer som kämpar för mänskliga rättigheter i stort, för kurderna, för landets kvinnor, för HBTQ-personer samt för politiker i opposition. På dessa resor har vi fått tagit del av extrema förhållanden och hemska berättelser, om hur Turkiet försöker, på alla nivåer, från civilbefolkning till politiker att eliminera det allt som konfirmeras till den turkiska nationalstaten. Och detta låter omvärlden fortgå. En av de organisationer som berörde mig mest, var mötet med "Mothers" vid justice watch. En organisation bestående av enbart kvinnor, som sedan 20 år kämpar för bättre förhållanden och rättigheter för den kurdiska befolkningen. De berättade fasanfulla berättelser om hur de förlorat sina barn och anhöriga, till fängelserna utan tidsbegränsningar, hur deras barn försvunnit, eller hur de blivit kallade till lokala postkontoret för att få sitt barn överlämnat, i en plastpåse. Delegationen var efter detta möte starkt påverkade och jag tror ingen av oss glömmer mötet. Detta var kvinnor, fast beslutna att kämpa så länge som det krävs, för förändring, i minnet av deras anhöriga.

Hela världssamfundet, FN, överenskomna konventioner och fördrag är tandlösa och landet Turkiet har blivit som Guantanamo, en frizon där inte ens de mest grundläggande mänskliga rättigheter ges till stora delar av befolkningen, där fängelserna är överfulla av mer än 5 000 flyktingar, barn, funktionshindrade, HBTQ-personer. Det vi särskilt vill uppmärksamma är den situation att landets flera hundra tusentals personer som fängslats, på godtyckliga grunder, utan oberoende rättsliga processer och under förhållanden som är fruktansvärda. I Turkiet används en metod som betraktas vara en av den värsta i fängelsesammanhang, så kallad total isolation. Det innebär, att man inte får träffa någon, inte sina anhöriga, inte några juridiska ombud och inte heller får

tillgång till sjukvård. I fängelserna tvingar man fram självmord och för kvinnorna som fängslas så är våldtäkt vanligt förekommande.

Situationen i Turkiet, är egentligen inget som borde förvåna oss. Denna "turkisering" och nationalism har en lång historia, det går tydligt att följa långt tillbaka, men låt oss minnas folkmordet 1915 på de kristna grupperna i området, Lausannefördraget 1923 och författandet av konstitutionerna och även grundlagsstiftningarna, där det tydligt är formulerat vilka som inkluderas och vilka som inte. Ett Turkiet för turkarna, det är målet. Detta har över tid, inneburit hot, våld och förtryck. Förhindrande att tala minoritetsspråken, fira högtider offentligt, fira internationella kvinnodagen, diskriminering på arbetsmarknaden, i skolorna. Detta är vardag för miljontals människor.

Vänsterpartiet har, både i EU-parlamentet och i riksdagen, lyft olika frågor som berör just de mänskliga rättigheterna och hur vi agerade under NATO-processen. Sverige behöver återta sin roll i de internationella frågorna och inte låta lojalitetsband och allianser gå före kampen för demokrati och för mänskliga rättigheter.

För Vänsterpartiet,

Jessica Carlqvist, Regionråd i Opposition, Styrelseledamot i VIF, Vänsterns internationella forum.